

Co se pak týká nároku žalovaného, mohl onen smír míti právní účinek přímo jen na oprávnění žalovaného v poměru k pojistitelovi, s nímž byl smír ujednán. Nelze však ze smíru vyvozovati beze všeho i zánik nároku žalovaného proti žalobci jako pojistníku a pro závěr, že se tím smírem žalovaný vzdal svého nároku, totiž přisouzené mu pohledávky proti žalobci, a že tak učinil třebas jen mlčky (§ 863 obč. zák.), není tu naprosto podkladu. Odvolací soud posoudil tedy věc správně po právní stránce, zamítnuv žalobu, kterou se žalobce domáhal výroku, že nárok žalovaného z rozsudku krajského soudu v Č. L. ze dne 18. září 1934, č. j. Ck I 110/32-12, zanikl.

Čís. 16806.

Po odevzdání pozůstalosti jest žalovati na výmaz zástavního práva váznoucího na nemovitostech v pozemkové knize pro pohledávku pozůstalosti toliko dědice, jemuž byla pohledávka odevzdána, třebas ještě nedošlo ke knihovnímu provedení převodu dotčeného práva. Byla-li žalována přes to pozůstalost, je řízení zmatečné.

(Rozh. ze dne 17. března 1938, R II 569/37.)

Srov. rozh. č. 16408, 15494, 15053 Sb. n. s.

Na nemovitostech zapsaných ve vložkách č. 69, 617 a 1455 v P. bylo podle dlužního úpisu ze dne 14. června 1922, znějícího na 300.000 Kč s přísl., vloženo právo zástavní pro pohledávku žalované pozůstalosti po Idě Sch., zemřelé dne 10. září 1924, 150.000 Kč. Uvedená pozůstalost byla podle odevzdací listiny z 8. června 1929, č. j. D 49/29-5, odevzdána jejím pozůstalým dětem Maxu, Hanuši a Ruth-Editě Sch. a Gertrudě B., každému k jedné čtvrtině, a pozůstalostní řízení bylo prohlášeno za skončené. Při projednání pozůstalosti nebylo však o dotčené pohledávce nic známo. Podáním ze dne 22. srpna 1933 navrhla dědička Gertruda B. projednání onoho nově najevo vyšlého pozůstalostního jmění po Idě Sch. Tvrdě, že dotčená pohledávka ve skutečnosti neexistuje, domáhá se žalobce na žalované pozůstalosti, zastoupené přihlášenou dědičkou Gertrudou B., aby bylo zjištěno, že nejsou po právu pohledávka žalované pozůstalosti z dlužního úpisu ze dne 14. června 1922 300.000 Kč a zástavní právo, které bylo podle uvedeného dlužního úpisu vloženo pro část oné pohledávky 150.000 Kč ve prospěch pozůstalosti po Idě Sch. na svrchu dotčených nemovitostech, po případě, že zanikly, že žalovaná pozůstalost jest povinna dáti souhlas k vkladu výmazu práva zástavního pro tuto pohledávku 150.000 Kč s přísl. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud z podnětu odvolání zrušil napadený rozsudek i s řízením jemu předcházejícím pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud opětovně dovodil (srov. na př. rozh. č. 15053 a 15494 Sb. n. s.), že jmění, které nebylo v pozůstalostním řízení a vyskytne se teprve dodatečně po odevzdání pozůstalosti, není ležící pozůstalostí, nýbrž že patří již dědicům, jimž byla pozůstalost odevzdána, a že tudíž odevzdací listinou, která nabyla právní moci, přestala právní osobnost pozůstalosti jako pozůstalostí. Na tom nemůže nic změnit to, že pozůstalostní soud schválil vedení sporu, o nějž tu jde, neboť mylný je stěžovatelčin názor, že pozůstalostní soud mohl propůjčiti právní osobnost jmění po odevzdání pozůstalosti dodatečně najevo vyšlému; právní podmět, rozdílný od osoby fysické, musí totiž býti uznán právem objektivním a nemůže býti soudem utvořen odchýlně od práva objektivního. Dědic, jemuž pozůstalost byla soudem odevzdána, nabývá veškerých práv a přecházejí na něho všechny závazky zůstavitelovy (§ 532 obč. zák.) i bez zápisu do pozemkové knihy (srov. Randa, Právo vlastnické, § 32).

Nejde o případ právního nástupnictví za sporu nastalého, ježto pozůstalost byla již odevzdána před zahájením sporu. Vstup dědiců do sporu byl by proto změnou žaloby v subjektivním směru podle § 235 c. ř. s., k níž v první stolici nedošlo a jež podle § 483, odst. 3, c. ř. s. není v odvolacím řízení dovoleno ani se svolením odpůrcovým (srov. č. 4076, 4379, 10207, 11239, 11799 Sb. n. s.).

Nerozhoduje ani to, že jde o výmaz zástavního práva z důvodu jeho neplatnosti, neboť když zanikl právní podmět, pro nějž se svého času uskutečnil naříkaný vklad, nutno žalovati jeho universální sukcesory, i když dosud nedošlo k převodu onoho práva na ně v pozemkové knize (srov. § 62 knih. zák.). To plyne z podstaty universální posloupnosti (§ 547 obč. zák. — srov. rozh. č. 16408 Sb. n. s.) a z úvahy, že žalovaným je ten, kdo může vydati výmazní povolení resp. proti němuž rozsudek může býti vykonán.

Je proto správný názor odvolacího soudu, že celé dosavadní řízení je nenapravitelně zmatečné podle § 6 c. ř. s. (srov. rozh. č. 15837 Sb. n. s.).

Čís. 16807.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Vypisování soutěže a cen (prémii) výrobcem zboží za tím účelem, aby se v zákaznickém styku propagovalo zboží pocházející od slibujícího výrobce před jiným zbožím, jest nekalou soutěží.

Význam předpisů přídatkového zákona č. 75/1935 Sb. z. a n. pro výklad § 1 zák. proti nek. sout. č. 111/1927 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. března 1938, Rv I 2710/37.)